

LA FUGIDA (II ETAPA)

Un relat de: [MariaM](#)

Si ahir em deia que avui per a mi seria la prova de foc, ara hi afegeixo que, també, ho ha estat la nit. Vaig adormir-me aviat, em calia, perquè l'endemà havíem de matinar, però m'he despertat sovint desassossegada, per no dir plena de remordiments; no pas per la decisió presa, d'això no me'n sento penedida, però, abans d'adormir-me vaig dubtar de si trucar als pares, o deixar-ho per a més endavant. El resultat ha estat l'ansia que he sofert aquesta nit. Ara és massa d'hora, però els telefonaré després d'esmorzar, no vull que pateixin, afectats com estaran per la meva fugida. Vull començar el Camino en pau, o si més no treballar-me-la cada dia, si és possible.

Amb les meves cabòries no hi havia pensat més, però, em tocarà, també, explicar el conte o història? Seria més aviat això, sóc tan dolenta amb els contes!

Avui, crec que he passat la prova de foc, no amb nota, però, Déu n'hi do; ha estat millor del que em pensava, amb molta ajuda, això sí. Per començar, m'han instruït respecte la indumentària, de com posar-se mitjons i sabates, de col·locar-se millor la motxilla; en fi, petits detalls que tenen importància després d'haver caminat tan sols cinc quilòmetres, sobretot, per a una principiant com jo, sense cap mena de preparació específica. Tots m'han donat in cop de mà quan calia, a costa de riure-se'n, amistosament, de mi. Tot plegat ho he aguantat prou bé.

En la qüestió del conte, n'he sortit del pas. Els he explicat el que li va passar a una de les meves tietes fa un temps, però, o ella o nosaltres ho recordem sovint.

"La tieta és amant de la lectura i, sempre que pot, ho fa a l'aire lliure. Una vegada, abstreta com estava, no se n'havia adonat del que succeïa al seu voltant. Quan llegeix no vol que res ni ningú la distregui i duia els auriculars posats; en un moment determinat se'ls tragué, i fou just aleshores, que les veus d'un home i una dona la retornaren al món.

Deixa'm anar, deia ella enfadada, podia imaginar-me que no ho entendries. Ho entenc perfectament, responia l'home. No, Joan, deia la noia tot gemegant amb un esbufec, no Joan no ho facis. Para, sis plau, para. No paris nena, cridava ell d'allò més excitat, no pararé.

De manera que això és una violació, pensava la tieta, pensava la tieta des de l'altre banc.

Mentre, un riure histèric sortí de la boca de la noia, que no podia el aturar, i el fet enfurismà l'home, que la va apartar amb una forta empenta i li clavà un copa la boca tot dient-li que callés, que deixés de riure o la mataria. En sentir això, la tieta, que fingia llegir, llençà el llibre damunt del banc i posant-se dempeus, colpejà l'esquena de l'home, tot increpant-lo, és que no la sents? Deixa-la o aviso els Mossos, cridà, segura d'haver evitat una violació. La parella que, suposadament, practicava sexe enmig del parc a plena llum del dia, restà paralizada per l'estupor. Els folis que sostenien a les mans, anaren a raure aspergits per aquí i per allà, damunt la gespa. Ells i alguns del seus companys s'afanyaven a replegar-los, aplaudint i rient.

Tots ells eren alumnes de l'Institut del Teatre, a tocar del parc. Es tractava d'un assaig programat i, certament, l'actuació fou molt convincent, si més no per a la tieta, que les paraules se li van morir a la boca".

La majoria dels companys del grup han rigut i jo també, com cada vegada que ho recordem en família. I, parlant de família, aquest matí he parlat amb el pare. En el primer moment de sentir-me ha estat content, tot i que, després, s'ha posat seriós. La mare encara dormia, li he demanat que no la despertés, no tenia cap ganes de donar explicacions.

Aquella havia estat la meva decisió, tot i passant per sobre de la meva paraula. Sóc en el camí que vull estar. A més a més, estic convençuda que el Camino em farà bé.